

РЕШЕНИЕ

№ 7935

гр. София, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 29.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **12311** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК във връзка с чл. 4, ал. 1 – 5 от ЗМДГ.

Образувано е по жалба на Г. Д. Г. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.“А“, ет. 4, ап. 12 срещу издадения на основание чл.107 ал.3 от ДОПК Акт за установяване на задължение по декларация с рег. № ДИС21-ГР94-170-(5)/19.08.2021год. от Д. Д. Х. – орган по приходите в отдел „Общински приходи- Искър“ при Дирекция "Общински приходи“ при Столична община, потвърден с Решение №СФД21-РД28-281/01.11.2021г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО.

В жалбата се сочи, че актът и издаденото решение са незаконосъобразни и необосновани, издадени при нарушение на материалните и процесуалните правила. Жалбоподателката твърди, че не дължи посочените суми, тъй като следва да бъде освободена от заплащането на данък МПС за собствения си лек автомобил марка „К.“, модел „Е.“, с рег. [рег.номер на МПС] за периода 24.07.2018г. -22.06.2021г.

В съдебно заседание, пълномощникът на жалбоподателката – адв. Д., поддържа релевираните с жалбата основания за отмяна.Претендира направените в производството по делото разноски, съобразно представен списък.

Ответникът, чрез процесуален представител поддържа неоснователност на

жалбата. Моли да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

По фактите.

Видно от приетите по делото доказателства, с АУЗД рег.№ ДИС21-ГР94-170-(5)/19.08.2021г. е оставена без уважение молба за освобождаване от заплащане на данък МПС, за собствения на жалбоподателката лек автомобил, марка „К.“, модел „Е.“, с рег. [рег.номер на МПС], за периода: 24.07.2018 г.-22.06.2021 г., като е искано тяхното отписване и отмяна на акта, по съображения, че за периода 24.07.2018 г. - 22.06.2021 г. автомобилът е бил държан като веществено доказателство на паркинг на Главна дирекция Национална полиция и реално не е бил в движение. По делото и както и пред АО са представени препис от Определение от 25.05.2021 г. на Специализирания наказателен съд, 15-ти състав, по НЧД № 1712/2021 г. и Препис от Протокол за връщане на веществено доказателство от 22.06.2021 г., от където безспорно е установено, че на 24.07.2018 г. автомобилът, заедно с талона и ключовете е иззет като веществено доказателство по ДП№ 31/2018г. Поради горното и същата не е могла да представи необходимите документи и регистрационни номера на автомобила и е била в невъзможност да прекрати неговата регистрация в СДВР КАТ и начисляването на данък на същия.

По реда на чл.107, ал.3 от ДОПК е издаден от орган по приходите в отдел -Общински приходи — Искър“ АУЗД рег. № ДИС21-ГР94-170-(5)/19.08.2021 г., с който за периода от 01.01.2017 г. до 30.06.2021 г. са били установени публични общински вземания общо в размер ва 3 391.67 лв., в т.ч. за Данък върху превозните средства в размер на 2 788,37 лв., ведно с начислени върху главницата лихви за просрочие в размер на 603,30 лв., изчислени към 19.08.2021 г. Същите са били определени за моторно- превозно средство с партида № 7206Т94262, касаеща лек автомобил рег. [рег.номер на МПС], марка „К.“, модел „Е.“, шаси № 1GYS4BEF2ER191035, обем на двигателя — 6 162 куб. см., мощност 301 kW, година на производство – 2013, с посочена екологична категория ЕВРО 5, дата на придобиване 10.08.2017г., според получените от КАТ автоматизирани данни на 19.08.2017 г. с вх. № [ЕГН]. Същият АУЗД бил връчен на 20.08.2021 г. с разписка на Г. Д. Г..

Същата го обжалвала в срок, като с Решение №СФД21-РД28-281/01.11.2021г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО, бил потвърден издадения на основание чл.107 ал.3 от ДОПК Акт за установяване на задължение по декларация с рег. № ДИС21-ГР94-170-(5)/19.08.2021год. от Д. Д. Х. – орган по приходите в отдел „Общински приходи- Искър“ при Дирекция "Общински приходи“ при Столична община.

Административен съд София – град, като разгледа събраните по делото доказателства и становищата на страните, намира следното:

Жалбата е допустима. Подадена е в предвидения в чл. 156, ал. 1 от ДОПК преклузивен срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес. Жалбата е подадена и срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна. Оспореният АУЗД е издаден от орган по

приходите в отдел „Общински приходи- Искър“ при Дирекция "Общински приходи“ при Столична община, издаден от компетентен административен орган по смисъла на чл. 4, ал. 1 във връзка с ал. 3, изр. 1, предл. 1 и ал. 4 от ЗМДТ.

Спазена е установената от закона форма – актът е писмен, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. Съдът, намира че в хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В глава X. от ДОПК са регламентирани способите за установяване на данъци и задължителните осигурителни вноски, като от тях за местните данъци и такси са приложими два способа: предварително установяване, което се осъществява с акт за установяване на задължение по данни от декларация по чл.107 ал.3 от ДОПК и установяване, което се осъществява с ревизионен акт по чл.108 от ДОПК. Административният орган е определил задължения за данък МПС за процесния период по реда на чл.107 ал.3 от ДОПК, както е посочено и в самия акт, като съдът намира, че именно това е приложимият процесуален ред.

Съгласно разпоредбата на чл.107 ал.3 от ДОПК акт за установяване на задължение по декларация се издава по искане на лицето или служебно, при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл.103 от ДОПК, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия.

Оспореният административен акт е издаден и в съответствие с материалния закон.

Издателят на акта е приложил правилно относимите материалноправни разпоредби и е действал в съответствие с целта на закона, издавайки законосъобразен АУЗД.

Съгласно чл. 52, т. 1 от ЗМДТ, с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Р. България, като данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства /чл. 53 от ЗМДТ/. В чл. 55, ал. 1 от ЗМДТ е предвидено, че за леки автомобили размерът на данъка се определя от Общинския съвет с Наредба при условията, по реда и в границите, определени със ЗМДТ – съобразно мощността на двигателя, коригиран с коефициент в зависимост от годината на производство.

Наведените от жалбоподателката оплаквания, че процесният лек автомобил за периода от 24.07.2018г. до 22.06.2021г., макар и регистриран за движение по пътната мрежа на България, не е ползван, тъй като това е било невъзможно в посочения период, поради задържането му като веществено доказателство на паркинг на Главна дирекция „Национална полиция“ и реално не е бил в движение, не води до освобождаване от заплащане на данък върху превозното средство, за проверявания период, понеже основанията за това са изрично изброени от законодателя в нормата на чл.58 от ЗМДТ, а конкретният случай не сред тях.

Правната уредба на данък върху превозните средства се съдържа в глава Втора Местни данъци, раздел IV Данък върху превозните средства в Закон за местните данъци и такси. В действащата за проверявания период редакция на чл.52, т.1 от

ЗМДТ е предвидено, че с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа на Република България, т.е. разпоредбата обвързва дължимостта на данъка върху превозните средства с тяхната регистрация, като според чл.143, ал.1 от Закона за движение по пътищата пътното превозно средство се регистрира на името на неговия собственик, което е данъчнозадълженото лице по смисъла на ЗМДТ.Следователно, правопораждащият юридически факт за дължимостта на данъка е притежаваното от Г. Д. Г. право на собственост върху лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка „К.“, модел „Е.“, което кореспондира и с нормата на чл.53 от ЗМДТ, съгласно който данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства.

Доколкото не са налице изключенията по чл. 58 от ЗМДТ, оспорващият не се явява освободено лице от публичното задължение за заплащане на данъка за процесния период. В гореизложения смисъл са и: Решение № 4970 от 09.04.2014 г. по адм. дело № 16297 / 2013 г. на ВАС VII о.; Решение № 2017 от 12.02.2013 г. по адм. дело № 89/ 2013 г. на ВАС VII о.

По изложените съображения, АУЗД е законосъобразен, а подадената срещу него жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Д. Г. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.“А“, ет. 4, ап. 12 срещу издадения на основание чл.107 ал.3 от ДОПК Акт за установяване на задължение по декларация с рег. № ДИС21-ГР94-170-(5)/19.08.2021год. от Д. Д. Х. – орган по приходите в отдел „Общински приходи- Искър“ при Дирекция "Общински приходи“ при Столична община, потвърден с Решение №СФД21-РД28-281/01.11.2021г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО, с който са установени публични общински вземания за Данък върху превозните средства в размер на 2 788, 37лв., ведно с начислената върху тази главница лихви за просрочие в размер на 603,30лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: